

Csontvelő helyett ólom

Részlet

2017. 02. 26.

04.56

tömeg volt. toporgott, lábat váltott és ecetszagút izzadt. meleg volt. áporodott és idegesítő. bűdös volt. vacsorára evett szalámi- és sörszag. kopasz volt. fémes és megközelíthetetlen. késő volt. köszönni, elkezdeni és visszavonni.

22.06

besiettem. aprókat léptem, nehogy a cipő megint fölsebezze a lábam. ideges voltam. álltam. feszültem. a csipkeszegély éleset hasított a bőrömbbe. a szűk ruha otthon jobb ötletnek tűnt. hosszú, szőke hajszálatokat gyömöszöltem le a torkomon, öklendeztem tőlük. villogó fények nehezítették meg az életemet aznap este. mielőtt sikítani kezdtem volna, föltuszkoltak a színpadra.

az emelvényről jobban látszottak a falrepedések. számolni kezdtem őket, és elrontottam a refrént. megpróbáltam koncentrálni, de akkor megláttam, hogy mutogatsz valamit. ne mutogass. hozz inkább egy üveg konyakot.

azt hiszem, negyvenkét éves vagyok. a vállaim fedetlenek, azokat rázom. szorít a harisnya, és nem tudok terpeszbe állni a szoknyától. rángatózok, vonaglok, én táncnak hívom. a füstből is kibontakozik az imént látott ölelés. beletódul az arcomba, nem csoda, hogy hamisan cseng a dal. megrázom a fejem, torkom szakadtából üvöltöm a tehetségem több tucat zsíros fejre, az izzadság csíkokban folyik végig a hátamon, két disszonáns akkord között levegőért kapkodok, már-már euforikus állapotba kerülök, amikor közlik velem, hogy tíz perc szünet. lemászok és megpróbálok lazán neki-dőlni a falnak. az az ölelés nekem járt volna. neked vettem a ruhát. a csillogó testápoló miattad került föl. hogy megnyald utánam a szád, miközben én elmegyek vadászni mind a tíz ujjaddal.

00.35

a szteroid lámpát gyújt a fejemben. tágulni kezd a koponyám, de még nem ijedek meg. szédülés helyett valami rosszul eső lebegés érkezik. kölcsönvett pupillákkal próbálom a jelenhez szögezni a hirtelen jött kábulatot, de csak egy gyapjúpulóvernek sikerül csapódnom. a pulóver udvariasan megkérdezi tőlem, mi a véleményem a pszichedelikus rockzenéről, és megígéri, hoz nekem egy konyakot. iszapos szerelem terjed. már a bokáimat szorongatja. úszni próbálok, de a szer már birtokába vette a testem. megrémülök. csak állok a vízfejű tömegben, és imádkozni kezdek. valaki megfogja a kezemet.

00.36

konyak nélkül állok a tömeg elé. ugatnak rám. ejszídízít! vicsorogják. kérem, én haza szeretnék menni. kérem, én egy árva ejszídízí számat sem tudok! kérem!

00.37

a tablettá összeszűkíti az ereket a fejemben, és kinyitja a torkomat. két szám közt megrázlak, izzadt az inged, fénylik a bőröd, segítségért kiáltok, de te csak állsz ott, és a hajszálakat nézed a tömegben. neked nincs tőlük hányingered.

03.25

alszom pár percet a lábdob-táskában, megrágom a mikrofon drótját, leraasztom a cipő törte sebet a lábamon, összeszedem minden szövegemet, föliratok az alkalomnak két dupla pálinkát, és hazaszívok egy cigarettát. csak miután eldobom, akkor nézek hátra. az utca üres, kövein kínlódik a tavasz. eloltom a lámpát a fejemben, és lenyelem a hajszálakat.

04.59

2016. 08. 17.

12.00

épületes hétnek nézünk elébe, nemde, Mr. Rose?

talán még az édesanyjának is bemutatathatna. van magának olyan? mert ha igen, bízza csak rám.

olyan erős illat volt, hogy bor nélkül is beleszédültem volna. hangulatvilágítás? fölösleges volt. sok minden fölösleges volt azon a hajnalon. például maga a hajnal. a virradat. valahogy mindig megtalál bennünket. sürget, hogy történjen már.

már akkor nem emlékeztem semmire. csak akartam, hogy vigyél. vigyél akárhová, ahol rövid ideig nem kell gondolni, nem kell megoldani, nem kell lenni. és köszönöm, hogy megtetted. bár ez a szó talán túl nagy kaliberű a kisstílusú eseményekhez képest.

12.02

mindig is a behatárolhatatlan szexualitás csodálója voltam, Mr. Rose. ön pedig ebben utánozhatatlan.

12.03

már akkor zavarban vagyunk, ha egymásra kell néznünk, nemhogy egymásba.

13.05

állatias vége volt. vége volt.

alkohol nélkül utálatos vagy.

13.06

vihar jött. hogy elmossa a fölösleget. a hiábavalóságot és a gyávaságot. sok lehet belőle errefelé, mert iszonyúan esik. dörög az ég, mintha tudna a tegnapról.

2016. 12. 03.

22.36

balzsamos homály terjeng a szobában. a takaró alattam enyhén nyálzagú. tüzet gyújtok. a vastag szőnyegre szórom a kitépett szempilláimat. hullámzik a fejemben a sör. pangó bódultság ereszkedik rám. olyan hideg van, mint maga, Mr. Rose.

22.45

úgy vágyom önre, mint még soha.

23.47

azt hiszem, eddig mindig tűzött a nap, mikor kiengedett a kapun.

23.50

öregszag volt. mindenütt. a villanykörte az életéért küzdött, és a savanyú bor sem lendített a hajnalon. az ágy is billegett. a szobában minden az elmúlt évtizedek enyészését nyögte, és túl sok volt a barna. fülsiketítő zene dörömbölt, alkalomadtán jóleső melódiába csapott át. a valaha fehér csipkefüggöny belesárgult a cigarettába és a halott nagymama emlékébe. a durva szálú szőnyegre hullott morzsákból ítélve az esti menü sült hús és savanyú káposzta lehetett. mellé kenyér. egy csúnya ember üvöltött fáradhatatlanul a tévéből, én kimerült voltam, te zavarban. szappanra gondoltam, miközben beszéltél. egy rózsaszín szappanra, azt hiszem. részeg voltam. és autóval. gondolkodni próbáltam, nyeltem a halványpiros mérget, éreztem, ahogy marja a torkom, ahogy rátapad a hangszálaimra, aztán ólommá alakul, fölszökik a fejembe, és elsötétül. néztem rád, hunyorogtam, törtem a fejem, hogyan is végződnek a Kafka-regények.

a cserzett bőrű, magányos nő ágyba bújik egy rágcsálóval. fejükre húzzák a megcsomósodott paplant, lenyalogatják egymásról a fekete szőrszálakat, a főnnakadt részeket áthányják a másik szájába. zöld szemük elégedetten világít a takaró alatt. levedlik bundáikat, begyűrik a rozoga ágy alá, megkeményedett péniszükkel dicsekszenek. kint kutyák csaholnak, ők mit sem törődnek velük. kócosan viaskodnak, szaguk van már, napsütésre, sárkányokra gondolnak, és hazamennek. csontvelő helyett ólom táplálja testüket, lépteiket lomhává, tekintetüket tétovává, gondolataikat fölöslegessé teszi. otthon poharat törnek, kialvatlanok és kielégületlenek. átböfögik magukat a küszöbön, és ágyba rognak. bundátlanul és szomorúan fekszenek. átalusszák az esős tavaszt, a hideg harmatot reggelente, álmukban szépek és szilajok, mint a villanyszerelők. napsütésre ébrednek a föld alatt. a kétségbeesés visszaszunnyad, ők pedig friss, fényes tollaikat ünnepelve kibújnak a földből, és szeretni indulnak.

2016. 09. 26.

19.20

Mr. Rose. beszéljen hozzám, kérem...

20.00

szereti például a konyakot? szokott nassolni? mondja, mikor sírt utoljára, kedves Mr. Rose? sírt ön valaha is? sokat nézegeti magát a tükörben? igen, ebben biztos vagyok. nagyon szeretnék megfelelni önnek, ezért én is sok időt töltök a tükör előtt. bár ön észre sem vesz, Mr. Rose. de kérem, hagyjuk ezt most, nem akarok ünneprontó lenni. bár néha tényleg elviselhetetlen a magatartása, Mr. Rose. mit képzel? hogy maga nélkül megáll a világ? hogy mindenki csak azt lesi, maga mikor füttyent? és ha füttyent, a lábai elé borul a város? nagyon téved, Mr. Rose. ön egy senki. egy jóképű, bárdolatlan, modortalan, kiállhatatlan senki.

Kérem, bocsásson meg, Mr. Rose, azt hiszem, kissé elragadtattam magam...

2016. 11. 14.

13.39

gránátalma. minden ruhám piros foltos, sőt, még némely kosztümöm is, mert összefröcsköltem gránátalmával. úgy habzsolom a roppanó, lédús kis pöttyöket, hogy kicsorog a vérük a számból. táplálom a bennem lakozó aggodalmat. az aggodalom mindenevő, de most rákapott a gránátalmára. mit gondol, Mr. Rose, havazott a minap? vagy csak a szemem káprázott? mindenesetre önt biztosan láttam. ott állt az úton feketében, egy pillanatra

megrémültem, hogy talán elüti egy autó, de ön oly rendíthetetlenül nézett a sötétbe, hogy nem mertem megszólítani. odagurítottam néhány szem gránátalmát, de annak sem volt hatása. zsebre tett kézzel indult el felém, és én minden bátorságomat elveszítve rohantam el onnan. havat véltem látni a vállain, Mr. Rose, de ön nem vett róla tudomást. rólam sem.

igazából nem tudom elképzelni magunkat együtt, de aznap este csak veled foglalkoztam. kényszerítettelek, hogy törődj velem, de olyan szar zene szólt, hogy nem tudtuk egymást komolyan venni. rekedtre óbégattam a hangomat, és kézzel nyúltam bele az ünnepi tortába. kiszopogattam a körmeim alá szorult krémet, és emésztőszagú bort ittam az émelyítően édes, sárga habra. nem volt maradásom a füstben, majd megdöglöttem egy szál cigarettáért. próbáltam neked szintet találni, de mindig a barnához jutottam. végül beletörődtem, és neked adtam. ne haragudj. talán ez a barnaság nem enged hozzád. lerészegedtem. esett az eső, csodálatos volt. hideg. csókos. filmes csók lehetett volna, de nem volt az. a hideg padló és a tejfölös kenyér visszarántott a tényekkel és kétségekkel teli jelenbe.

megbontja az elmémet ez a sokaság, száz van belőletek, és időnként megjelentek. jöttök velem a hidegben, cseresznyét eszünk a melegben, forgatójátok a szemeteket, és ha belemarkolok a ruhátokba, csak odanyomjátok a szakállatok az arcomhoz, aztán szertefoszlotok. nem maradnak utánatok szavak, csak néhány könyv, egy-egy jelenet, pár törött hangszer és megannyi megoldhatatlan, lassan vánszorgó reggel. manapság reggel is éjszaka van, tapogatózunk egymás felszínes titkaiban, hagyjuk, hogy a másik rájöjjön kicsinyes alantasságainkra, siratjuk önkezüleg elkövetett botlásainkat, és mivel tisztában vagyunk a szemkontaktus szabályaival, nem hágjuk át azokat. nem sütjük le szemeinket.

tegnap véletlenül eltemettem a macskámat. reggelre kinőtt a halomból egy kis gránátalmafa. megráztam, mire nyávogni kezdett. eltúrtam a földet, és kivettem a gyámolatlan jószágot. megvetően nézett rám, lenyalogatta magáról a piros színt, aztán elsomfordált.

2017. 04. 12.

02.00

ánizs. gyűlölöm az ánizst. gyűlölöm magam és gyűlöllek titeket. gyűlölöm, aki ezt teszi velem. gyűlölöm az ágyat, amiben csak én vagyok. gyűlölöm a ruhádat, gyűlöllek mindenestül. gyűlölöm, hogy talán beléd is szerettem, gyűlöllek benneteket és téged, akinek nem kellek. gyűlölöm a holnapot, gyűlölöm a zenét és a vadvirágos rétet. gyűlöllek.

2016. 10. 29.

20.59

Mr. Rose?...

21.35

itt van, Mr. Rose?

23.05

képzelem, miket föltételezhet rólam... bárcsak előlről kezdhethénk ezt az egészet.

23.41

kicsit elhamarkodtam a dolgokat, Mr. Rose, ezt bizonyára ön is észrevette. én már akkor a közös jövőnket tervezgettem, mikor ön még talán a világon sem volt. mindent elrontottam, Mr. Rose? kérem, mondja, hogy minden rendben. beszél németül, Mr. Rose? mondja úgy, hogy semmi baj. németül megnyugtatóbban hangzik. az ön szájából pedig különösen. az ön szájában még a cigaretta is jól áll. az ön szája, Mr. Rose, a mennyország. az ön szájában én mutatok a legjobban. szeretném, ha a szájába venne, megízlelné. rágjon meg jól, Mr. Rose, nagy falat vagyok, még megülöm a gyomrát... ízlelgesse, aztán csúsztasson le a torkán. és ha egy kis részem a fogai közé szorulna, szívja ki jó erősen, majd köpjön a betonra. ha nem tud megemészteni, ne hagyjon magában. félig szétmartan hányjon ki egy színes lavórbá. az öklendezés közben gondoljon rám, a szemeimre, a bordáimra, ahogy szétroppantott a fogsorával. öntsön a wc-be, és törölje meg utánam a száját. milyen szag árad magából utánam, Mr. Rose? bőföggjön nagyokat, gyújtson rá, és el ne mulassza lehúzni a vécét, amibe kiöntött.

23.56

nincs több gondolatom. nincs több cselekedetem. nincs több mulasztásom. mára vétkem sincs több.

egy nőhóhér szeretője lettem.

Márquez a *Bánatos kurváim emlékezete* című könyvében megdug egy alvó lányt, ha jól emlékszem. én nem tudok aludni, Márquez meg halott.